

3/2017

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRAŇIČNÍ POVÍDKY

Yoon Ha Lee

Duchováha

Jason Sanford

Zrnka v krvi promlouvají
pomocí vzpomínek

ČESKÉ POVÍDKY

Miroslav Sedláček

Země samozřejmosti

Vladimír Zábrodský

Vybrané partie z programování

Vojtěch Mička

Nový domov duchodců

Ivan Mls

Mars po padesáti letech

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Proč nám červená pilulka
neodhalí svět, jaký skutečně je

Jan Toman

Organismy extrémních prostředí

Roman Bílek

Na východ od filmového ráje

Cena: 95 Kč – 4, eura

9 771804 660004

Eric Brown

Zastírací procedura

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

*** * ***

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.
po celý rok 2017**

WWW.QSJ.CZ

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Yoon Ha Lee: Duchováha	3
Eric Brown: Zastírací procedura	11
Jason Sanford: Zrnka v krvi promlouvají pomocí vzpomínek	17

Domácí SF

Miroslav Sedláček: Země samozřejmosti	30
Vladimír Zábrodský: Vybrané partie z programování	45
Vojtěch Mička: Nový domov duchodců	54
Ivan Mls: Mars po padesáti letech	59

Publicistika

Jan Toman: Organismy extrémních prostředí...	61
Jason Sanford: Proč nám červená pilulka neodhalí svět...	63
Roman Bilek: Na východ od filmového ráje	65

Fantastická věda

Vrah neandrtálců se probouzí; Šestimocný uhlík; Fikání mravenci; Ukradené hvězdy; Slepý hlodavec se řídí sonarem	64
--	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Velká čínská zeď; Morgan; Obr Dobr; Klapka!	69
---	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Joe Hill: Ohnivý muž;	
Jan Arbter: Ve službách bohyně; Bájná stvoření;	
Michael Bronec: Tři kapitáni I. – Mračna nad Arénou;	
Jesús B. Vilches: Kodex Apokalypsy;	
Aleksandar Žiljak: Poseidonia; Václav Touš: První setkání;	
František Kotleta: Spad; William Morris: Příběh o Trpytivé rovině;	
Jan Kovanic: Pozemšťané a mimozemšťanky;	
Alice Lily Neradová: Dokud nás smrt nerozdělí;	
Defenders: Příchod Defenders!; ; Nové knihy	73

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 3. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Colin Price

Spisovatelé a čtenáři

Už jako kluk čtoucí všechno, na co jsem narazil... tedy s výjimkou toho, co jsme měli povinné ve škole (i když i na to nakonec došlo, když bylo nejhubř), jsem obdivoval spisovatele. A to dokonce i ty, jejichž knihy mě nebavily.

Miluju knihy a naučil jsem se, leckdy bohužel, číst velmi rychle. Na jednu stranu jsem si dokázal díky tomu zachránit kůži, když jednoho vlahého jarního večera jsem si vzpomněl, že budu druhý den zkoušený z povinné četby knihy Jana Otčenáška *Občan Brych* (590 stran). U sousedů jsem si ji vypůjčil a díky rychločtení jsem ji nejen přečetl a napsal referát, ale šel i docela brzy spát.

Na druhou stranu knihy, které mě bavily - dobrodružné a hlavně sci-fi, a nebylo jich málo, jsem četl také rychle, takže jsem brzy neměl co číst. Na nějakou dobu mě zachránilo knihkupectví Ruská kniha na Václavském náměstí, kde jsem narazil na neuvěřitelné množství zajímavých knih za ještě neuvěřitelnější cenu - stály kolem pěti korun československých. Dodnes jich mám doma kolem tří tisíc. Pochopitelně jsem rusky moc neuměl, takže mi knihy vydržely mnohem déle než ty české a slovenské. Nakonec došly i ty a já si začal vymýšlet své vlastní příběhy a tak jsem se nějak nenápadně přesunul z obce čtenářské do obce písíci.

Za dobu působení v SF, Ikarii a XB-1 jsem se seznámil snad se všemi lidmi, kteří jsou stejně „postižení“ jako já - píšou povídky, romány... Před nějakou dobou mě přijali do Obce spisovatelů a moje známosti se rozšířily i na další literární směry. Dodnes mě fascinuje, kolik lidí je schopno vymyslet a napsat zajímavý příběh nebo v básni navodit náladu, vzbudit city... obdivuji je a občas i trochu závidím, že přišli na něco, co mě nenapadlo.

Jsem všichni amatéři, protože nikdo z českých spisovatelů (nepočítám autory kuchařek apod.) se nedokáže psaním uživit. Na druhou stranu bych řekl, že to je v Čechách celkem běžné, vřdyt i naši buditelé se museli nejdřív něčím živit (Jirásek - učitel, Palacký - vychovatel...). Navíc se díky tomu spisovatel pohybuje mezi běžnými lidmi a tedy k němu přicházejí impulzy, o nichž je dobré psát.

Jen díky technice se nám píše daleko snáz než našim předchůdcům. Ovšem nápad a příběh musí dnešní spisovatel v sobě objevit stejně jako kdysi trubadúři, buditelé, básníci - a to je fajn.

Jsem rád, že žiju v době, kdy je co číst. Akorát mi trochu vadí, že čtenářů není tolik, kolik by jich být mohlo. I když to možná není tak úplně pravda, stačí se rozhlédnout v ranních tramvajích a metrech, kolik lidí třímá v ruce knihu nebo čtečku. Nemluvě o tom, že náš literární SF časopis už vychází dvacátým devátým rokem a stále je tu hromada lidí, kteří ho čtou.

Vlado Ríša

Trpaslicon

17. 3. 2017 – 19. 3. 2017

15. ročník Trpasliconu je víkendový festival britského humoru, sci-fi a fantasy. To vy jste ho stvořili, živili ho, pomohli mu zesílit.

FB událost: <https://www.facebook.com/events/122707113403638/>

FB stránka: <https://www.facebook.com/trpaslicon/?fref=ts>

ZŠ Květnového Vítězství, Květnového vítězství 1554 Praha

FutureGate Ostrava

17. 3. 2017 – 18. 3. 2017

"Stroje povstaly z popela nukleární války. Jejich boj proti lidské rase trval desítky let, ale rozhodující bitva se nebude konat v budoucnosti. Bude se konat tady, v naší současnosti."

FB událost: <https://www.facebook.com/events/244793369283463/>

FB stránka: <https://www.facebook.com/futuregatefestival/SvětTechniky,Ruská2994/18,Ostrava>

GameExpo

24. 3. 2017 – 26. 3. 2017

VIII. ročník mezinárodní výstavy a festivalu GAME EXPO 2017 přináší výstavy, počítačové hry, společenské stolové hry, kartové hry a L.A.R.P., prezentaci vývojářských studií a výstavu historie počítačových hier, odborné přednášky, besedy a příspěvky na téma hier, turnaje a hraní nejnovších počítačových, kartových, stolových hier a casual hier...

FB událost: <https://www.facebook.com/events/968635203248024/>

FB stránka: <https://www.facebook.com/gameexpo>

DK Ružinov Ružinovská 28, Bratislava, GameExpo zittnan@animemecrew.com

AnimeSHOW

24. 3. 2017 – 26. 3. 2017

X. ročník mezinárodního festivalu AnimeSHOW 2017 přináší sekce anime, comicsu, mangy a japonské kultúry, sekci sci-fi,

fantasy a hororu, prezentaci a výstavu comicsu a výtvarných děl, odborné přednášky na téma anime, mangy, hier, komiksu, sci-fi a fantasy, besedy a příspěvky o japonské kultúře, soutěže o ceny v karaoke, cosplay, DDR, kreslení...

DK Ružinov, Ružinovská 28, Bratislava.

Game Víkend

25. 3. 2017 – 26. 3. 2017

2. ročník Game Víkendu se bude konat v Praze v klubu Re-Load. Můžete se těšit na 24 hodin nepřetržitého hraní a turnajů v hrách, jako jsou: League of Legends, Hearthstone, Heroes of The Storm, Starcraft II, Tekken. Čekají na vás hodnotné ceny v podobě přibližně 10 000 RP pro vítěze v Lolku a nebo předplacené PaySec kupony v hodnotě 4000,- pro nákup online a mnoho dalších cen. Těšit se též můžete na volné hraní, deskové hry či konzole. Pokud se neumistíte na stupínku vítězů v žádném turnaji, tak pro vás máme alespoň cenu útěchy, a to v podobě prémium klíče do služby Steam. Pokud se chcete účastnit, je nutné se předem registrovat a uhradit vstupné. Vzhledem k prostoru je limit návštěvníků striktně omezen na prvních 40.

FB stránka: <https://www.facebook.com/GameVikend/Re-LoadZborovská30,Praha>

STARcon

31. 3. 2017 – 2. 4. 2017

STARcon je setkání fanoušků sci-fi a fantasy obohacené o program plný zajímavých i zábavných přednášek, promítání, her a workshopů. Je to místo setkávání se se starými přáteli a seznámování se s novými.

FB stránka: <https://www.facebook.com/STARcon-178684828813263/>

FB událost: <https://www.facebook.com/events/379431875740812/>

ZŠ a MŠ Ohradní, Ohradní 49, Praha.

Starcon info@star-con.cz

Duchováha

(GHOSTWEIGHT)

Pro Charybdu

Není pravda, že mrtví nejdou skládat. Ze čtverce se stane drak a z draka labuť, z minulosti se stane pověst a z pověsti píseň. Pravda se pomačká už při aktu rozpomínání.

Návody k papírovým skládačkám vám ovšem neřeknou, že každý sklad se otiskuje do tajné dřevě vaší morálky, do axiomů vašeho myšlení.

Je otázkou názoru, jestli to je to nejdůležitější, co vám návody k papírovým skládačkám neřeknou.

* * *

„Máme čas ještě na jednu rozdávkou,“ ozval se Lissein duch. Tvořily ho oharky barev, parafa rozmazaných rysů a v jeho hlase byla slyšet entropie, kouř a náhlá smrt. Byl to dost možná poslední duch z celého rozvráceného Raionu, dobytého Raionu, Raionu s jeho zpusťšenými městy beze stínů, mrtvými měsíci a pohasínajícím sluncem. Lisse si občas kladla otázku, jestli duch mívá stejnou jízvu jako ona, dlouhou zarudlou linku od ramene k lokti, ale vyptávat se jí přišlo nezdvořilé.

V řídícím vřetenu pro padesát osob splývaly ze stěn bitevního draka cáry černé a zašlé zelené, které už opět srůstaly do gobelínových monitorů. Spleť rákosí se proměnila v krkavce. Jeden hřadoval na bleskem rozštípnutém stromě. Další, který se zhmotňoval mezi zašmodrchanými nitěmi, vyhlížel z očního důlku lebky.

Lisse nepotřebovala hlubší znalosti žoldnéřské symboliky, aby pochopila výstrahu. Její národ převzal od říšských žoldnéřů rčení „V krkavčích počtech není žádná smrt dostačující.“

Lisse počítala s honičkou. Zběhla ze základny číslo osmdesát sedm, jakmile se doslechla, že zvědové objevili žoldnéřský bitevní drak v rozvalinách posvátného bludiště, šest let poté, co všichni žoldnéři zmizeli – podezřelé načasování z její strany, ale lepší příležitost k pomstě se jí už nenaskytne. Duch se zrovna moc nesažal jí to rozmluvit. Vždycky měl pochopení pro její touhy.

Žoldnéři v mezihvězdných dracích navzdory časté početní nevýhodě po sto let zpopelňovali města, likvidovali perutě povstaleckých hvězdoletů a rozmetávali stanice v hladových hlubinách mezíprostoru. Existuje snad lepší zbraň než jeden z jejich draků?

Největší starosti jí dělalo, jak chabé bylo zabezpečení draka. Nezvyklá ostnatá silueta bitevního stroje se už zdálky rýsovala proti levandulové obloze jako zplanělý šípový keř a s duchem jako zvědem se jí podařilo proklouznout kolem nepočetných mechanických hlídek. Drak vrhal lidský stín. Nebyla si jistá, jak si to má vyložit.

Drak se jí otevřel jako květ. Karetní hra byla duchův nápad, jak ujistit draka, že je jeho spojenkyní – vypalovanou přece vynalezli žoldnéři.

Lisse se předklonila, aby zvedla nejbližší sloupek, Svíčku, z černozeleňého hracího koberečku. Duch ji zadržel rukou, jejíž dotyk byl jako sedlina podzimu, hniloba pod kůží. Mimoděk ucukla před tíhou duchováhy, která ji sužovala celý život. Škubla rukou a křečovitě sevřela prsty.

„Podívej,“ vyběhl jí duch.

Ani v kasárnách se nenašlo mnoho kadetů, kteří byli ochotni hrát vypalovanou s Lisse. Duch zanechal v kartách své kombinatorické otisky. Hráči si znovu a znovu vytahovali nešťastný list

Padlého vojevůdce, zdvojnásobovali sázku na samé záporné hodnoty nebo otáčeli Korunní květ při pravděpodobnosti několik tisíc ku jedné. A tak se Lissa naučila hrát pasiánsovou variantu s džerengženy místo žetonů. *Musíš mít v malíčku nepřátelské zbraně*, řekl jí duch, a tak si už jako dítě v převýchovném ústavu schovávala stvrzenky, aby si mohla nacvičovat skládání papírových jeřábů, leknínů a člunů s plochým dnem.

U sloupku Svíčky měla složeného bouřníka, veležábu, lucernu a moždíř. Když jí duch zabránil v pokusu sklídit je z hrací plochy, přistály mezi sloupky Souputník a Zrcadlo, kde utvořily zborcenou koncovou sestavu – drobnou variaci na Jehlovou lest, v níž chyběla jen stěžejní figura.

„Ber to jako znamení,“ podotkl duch. „I nejmenší štěpina může být smrtelná, jak se říká.“

To už bylo na gobelínech šest krkavců. Ten poslední rozpřáhl křídla, jako kdyby chtěl zastínit zacloněné slunce. Lisse přemítala, co asi vypovídá o žoldnéřích, že nevyjadřovali výstrahy s pomocí bubnů nebo gongů, ale obrazů.

Vstala z lenošky. „Takže po nás jdou. Kde jsou teď?“

Mluvila úředním jazykem říše, ne některým ze žoldnéřských jazyků. Krkavec však přesto odletěl z gobelínu, aby se připojil k ostatním na druhé tapiserii. Prázdný gobelín zešedl a pak zobrazil jiný výjev – oddíl šesti tanků v bronzovomodrých říšských čabrakách, který doprovázely dva transportéry opláštěné kovem vytěženým ze sežehnutých hvězd. Stoupaly vzhůru po svahu a za nimi se kutálely kamínky.

Od ducha věděla, že za starých časů by se nikdo neubíral posvátným bludištěm po přímkách. Prastaré zdi, jejichž křivky se vzájemně protínaly, však už byly tytam. Duch jí nehmotnými prsty načrtl na dlaň staré uspořádání a ona se naučila neošivát při tom nedotyku, naučila se proplétat bludištěm v duchu – další mapa k něčemu, co nesmí zapomenout.

„Radši bych s nimi nebojovala,“ prohlásila s pohledem upřeným na řízení. Ovládací prvky zachovávaly standardní říšské rozložení – nenapadlo ji pozastavovat se nad tím, proč se drak nakonfiguroval zrovna takhle –, ale nenašla mezi nimi nic, čím by se ovládaly zbraně.

„Lidé s sebou neberou tanky, když jdou vyjednávat,“ odušil duch. „Navíc už určitě uvědomili letky, aby odřízly ústupové trasy. Máš něco, po čem naléhavě touží.“

„Tak proč si to neohlídali líp?“ zaúpěla.

Duch umkl navzdory blížícím se tankům. Po chvíli řekl: „Třeba si nemysleli, že s drakem bude umět létat i někdo jiný než žoldnéř.“

„A možná měli pravdu,“ utrousila Lisse ponuře. Připoutala se do kapitánského sedadla, přitiskla tři prsty k řízení a opsala jimi příkazy, které se naučila jako kadetka. Drak sebou škubl, jako kdyby ho strhla holosmršť vanoucí trhlínami v obloze, ale nerozvinul se, aby se přichystal k letu.

Přinutila se zopakovat příkazová gesta, tentokrát pomaleji. Stěny se rozechvěly mrazivým zakvílením. Drak stále urputně lpěl k zemi.

Vojský oddíl zrovna zdolával zákutí na cestě. Všichni krkavci se shromáždili na jednom gobelínu a ozdobili napůl opadaný strom jako pochmurné šperky. Zbytek tapiserie teď ukazoval oddíl z různých úhlů – dva letecké pohledy a čtyři pozemní.

Lisse zrovna studovala jeden z leteckých pohledů, když zahlédla dvě postavy postupující přískokem vpřed – ostré úhly,

třpytivé oči a vyvažující ocas v černém kovu. Strnula. Měly stíny ohařů, samé ladné lovecké křivky. Dva džerengženy, pravé, ne jako ty bezduché tvary, které skládala z papíru. Drak je musel vypustit, když vycítil blížící se tanky.

To už se potila i v podzimním teple uvnitř draka, zatímco metodicky zkoušela všechny příkazy, které se kdy naučila. Drak zatvrzele odolával. Zelené nitě gobelínů vybledly a ze stromu s krkavci zůstaly jen bezútešné černé skvrny na pozadí zimní šedi.

Byl to vzkaz. Možná i požadavek. Jenže ona mu nerozuměla.

První dva tanky se vyhouply do zorného pole. Hlavní děla měla po obou stranách vyryté růže, modré s bronzovými srdci. Růže prvního tanku zazářily a zase zhasly.

Drak si něco šeptal jazykem, jež Lisse nepoznávala. Pak z největšího gobelínu zmizely stromy, zvířené listí i sutiny a před ní se objevil důstojnický znak, bleděmodrá růže protknutá třemi drápy. Z tapiserie zazněl mužský hlas: „Kadetko Faj Kuen.“ Pod tímhle jménem byla vedená v registru. Nepočítali s tím, že by své pravé jméno dokázala uchovat v srdci jako žhavý uhlík. „Porušujete říšský zákaz. Okamžitě vydejte draka.“

Nenabídl jí prominutí trestu. Říše jej nikdy nenabízela.

Lisse přemohla nutkání zabušit pěstmi do uživatelského rozhraní. Nepřežila tak dlouho díky tomu, že by byla netrpělivá. „Tak to bychom měli,“ prohodila k duchovi odevzdaně.

„Kadetko Faj Kuen,“ zopakoval hlas po dalším záblesku, „pokud do minuty nevydáte draka, zahájíme palbu.“

„Lisse,“ ozval se duch, „drak se probral.“

Zdržela se břitké odpovědi a sklopila zrak. Ta část ovládacího panelu, kterou předtím tvořila bezvará šed, byla teď svěže bílá až na pětici piktogramů, dokonale rozmístěných pod jejími roztaženými prsty. Musela se přemáhat, aby rukou neucukla. „Dobrá,“ pronesla. „Když nemůžeme odletět, budeme alespoň bojovat.“

Neznala konkrétní ovládací kódy draka a spuštěním špatné sekvence by mohla aktivovat vnitřní bezpečnostní opatření. Jenže tanková střela vypálená z bezprostřední blízkosti ji zabije jakbysmet. Neuměla si představit, že by se stav pancíře za ty roky bez údržby nějak zvlášť zlepšil.

Drak měl ovšem na druhou stranu džerengženové zvědy a oba džerengženy vypadaly plně funkční.

Přitiskla palec na první piktogram, z něhož se odloupl jakýsi stín, který zmizel, než ho dokázala identifikovat. Druhý pokus odhalil propletené smyčky dvouhlavého draka. Takže střely s dlouhým doletem – bouřková oblaka. Rychle se probrala zbývajícími možnostmi. Bylo by ironické, kdyby se jí podařilo rozchodit zbraňový systém jen proto, aby se jím sama usmažila.

„Zbývá vám deset vteřin, kadetko Faj Kuen,“ oznámil hlas, ve kterém nebyla slyšet žádná konkrétní emoce.

„Lisse,“ neudržel se duch.

Jeden z piktogramů znázorňoval běžícího vlka. Vybavilo se jí, že vlk byl svého času emblémem žoldnéřů. Každopádně s ním cítila nebezpečnou spřízněnost. Když nad ním zaváhala, drak suše pronesl: „Psychoúder.“

Ťukla do piktogramu a přitiskla dlaň na panel, aby aktivovala zbraň. Panel se na okamžik rozpálil a pak zchladl.

Nejdříve si myslela, že se nic nestalo, že je drak porouchaný. V drakovi zavládlo strašidelné ticho.

Tanky a transportéry byly pořád vidět jako šedivé obrysy na tmavším šedém pozadí spolu s okolními stromy a jejich přiškracenými plody. Lisse netušila, jestli je to důsledek blíže neurčených zbraní nebo porucha gobelínů. Už uplynulo deset vteřin? Nebyla schopná to odhadnout a na tikot jejího tepu nebylo spolehnoutí.

Smetla piktogramy k okraji panelu, aby uprchla, než tanky vychrlí smrtící salvy. Rozletěly se do znepokojivé útržkovitých

dílků připomínajících ožvýkané listí a rozleptané otisky prstů. Lisse zopakovala gesto znamenající *leť*.

Polkla výkřik, když se drak odlepil od země. Gobelíny teď ukazovaly jen oblohu s výjimkou té, na níž byl strom s krkavci – už ne ptáky, ale kostrami, které zaplatily cenu v kostěných mincích.

Jakmile nabrali výšku, nařídila drakovi, aby jí ukázal, co se stalo s pronásledovateli. Drak zareagoval tím, že ještě zrychlil.

Problém nebyl v gobelínech. Vlčí úder draka odtrhl všechny stíny od jejich majitelů, čímž je zabil. Dlouhý pás kontinentu kdysi nazývaného Išuelův most pod nimi zmizel v ničivém svitu, ostrém blyštivém cákanci rozstříknutém mezi zasněženými vrcholky okolních hor, lesy a klikatými řekami.

Lisse bývala třídní premiantka nikoli z akademické svědomitosti, ale protože jí učení poskytovalo příležitost dozvědět se víc o nepříteli. Mezi předměty, v nichž vynikala, byl i zeměpis. S duchem dokázali celé hodiny kreslit mapy ve vzduchu nebo tvarovat topografie z ložního prádla; papír by je zradil, říkával duch. Zatímco Lisse se učila nazpaměť ulice Města vodotrysků, duch jí zpíval balady o jeho založení. Vyprávěl jí o znesvářených básnících a filozofech, po nichž byly pojmenovány hlavní tepny Města hranolů. Věděla, které doly zásobovaly které základny a jak se silnice vinuly napříč Išuelovým mostem. Počet obyvatel základny a osadnických táborů se kadetům sice nesdělával, a už vůbec ne těm, kteří byli naverbováni z převýchovných ústavů, ale k informovanému odhadu stačilo vědět málo.

Říše vybudovala na Išuelově mostu sto čtrnáct základen. Předepsaný početní stav činil v průměru dvacet tisíc osob. I kdyby vzala v úvahu nepřesnost oka, vlčí úder musel vyhledit...

Zamrazilo ji, když vyjmenovávala postižené základny, kterých bylo kolem šedesáti.

S obyvatelstvem osadnických táborů to bylo složitější. Říše jejich počet ohlašovala nerada. Lisse vycházelo z hrubého odhadu pásma okolo základny číslo osmdesát sedm, když si vybavila řady totožných přístřešků. Nad osádkou základny neměly početní převahu jen díky tomu, že žoldnéři postupovali o Dni džerengženů s chladnou efektivitou.

Jehlová lest, pomyslela si otupěle. I nejmenší štěpina. Nečekala, že se to projeví tak doslovně.

Duch na ni upíral tmavé oči, které byly nezvykle zřetelné. „Teď už se s tím nedá nic dělat,“ prohlásil nakonec. „Řekni drakovi, kam má letět, než to rozhodne sám.“

„Spaliště pět set čtrnáct,“ oznámila Lisse lokalitu, na níž se dohodli před útekem ze základny, když si šeptem sdělovali jednu variantu za druhou jako pohádky na dobrou noc. Třásla se. Popruhy proti tomu vůbec nepomáhaly.

Naposledy zahlédla mrtvou oblast, než se stočili do meziprosotoru – její otisk na rodném světě. A to chtěla jen rozpráší pronásledovatele.

Schéma výbuchu poté v jejích snech získalo obrys běžícího vlka.

* * *

Výraz *džerengžen* v dominantním jazyce žoldnéřů původně označoval vytváření papírových skládaček. Když se s nimi Lisse setkala poprvé, myslela si, že je to sníh. To jí byly čtyři roky. Ve Městě gobelínů bylo krásné, vlhde jarní odpoledne. Dívala se, jak se pták snaží chytit zářivého motýla, když se z oblohy začaly snášet nepravděpodobné papírové tvary, lišky, hadi a bouřňáci.

Rozesmátá Lisse přivolala rodiče. Rodičům hned došlo, co se děje. Odtáhli křičící Lisse do sklepa a zhasli. Pokoušela se kousnout jednoho z otců, když jí přitiskl dlaň na pus. Džerengženy

se řídily hlavně podle stínů, ne podle zvuku, ale u žoldněrských zbraní nebyla opatrnost nikdy na škodu.

V ulicích se džerengženy půvabně rozložily do dělostřelectva se stíny ve tvaru draků a štíhlých čtyřnohých útočných robotů se stíny ve tvaru vlků. Na nebi se džerengženy rozložily do bombardérů se stíny ve tvaru poštolek.

Nebylo to jediné raionské město, kde k tomu došlo. Lidé se hroutili jako papírové vystřihovánky, když jim útočníci odřízli stíny. V následujících týdnech zahynula přibližně třetina světové populace.

Říše se k počtům obětí vyjádřila: *Je to politováníhodné. A potom: Průtahy při jednáních si vynutily konsolidaci.*

* * *

Lisse měla mapu meziprostorových tras vždycky u sebe, zpoloviny v hlavě, z poloviny v hrací sadě. Duch býval kdysi cestovatelem. Ukázal jí mnemotechnické pomůcky pro temné průlety a hlubinná nebezpečí číhající mezi hvězdami. V mládí si o přestávkách donekonečna rozkládala vypalovanou a opakovala si délky letů, víry a zákruty.

Spaliště pět set čtrnáct leželo ve vymezených prostorech oddělujících dvě nestabilní hvězdy od kakofonického věnečku planet, komet a asteroidů. Lisse cítila, jak se drak naklání sem a tam, aby neztratil rovnováhu v bouřlivém meziprostorovém proudu. Gobelíny na jedné stěně zalévalo narudlé světlo nejbližší hvězdy 514 Tsí. Na protějším boku bránila ve výhledu světlefialovomodrá planeta se serenádou prstenců.

Pětsetčtrnáctka byla užitečná skryš. Ležela mimo hlavní obchodní trasy a po bitvě o padlé slunce – pojmenované nikoli po okolních hvězdách, ale dle znaku povstaleckého vojevůdce, bílého slunce s červeným okrajem – byla zařazená mezi spaliště, na nichž platil zákaz trvalého osídlení.

Pro Lisse však byla důležitější skutečnost, že pětsetčtrnáctka ležela ze všech spališť nejbližší místu, kde byli před nějakými pěti lety naposledy spatřeni žoldněři. Ve škole se naučila názvy i obrysy nejznámějších bitevních draků a zhudebňovala verše složené k jejich počtě na melodie říšských hymen. Psala úvahy o jejich taktikách a biflovala jména nejslavnějších velitelů, i když se nedochovaly jejich sochy ani portréty, jen tu a tam nějaká ta zachmuřená fotografie. Říše měla slabost pro sochy a portréty.

Žoldněři sloužili svým pánům sto let (podle úředního kalendáře) neochvějně a spolehlivě. Lisse předpokládala, že bude mít na intrikování proti nim tolik času, kolik jen bude zapotřebí. Místo toho však vypověděli smlouvu z důvodů, které říše nezveřejnila – třeba je ani sama neznala – a nikdo je od té doby neviděl.

„Nevím, jestli tady něco najdeme,“ uvažovala nahlas. Říše to tu bezpochyby důkladně pročesala. Na gobelínech už nebyl jediný krkavec. Místo toho zobrazovaly proměnlivé toky meziprostorového proudění. Přílet nepřátelských hvězdoletek by rozvířil proudy a umožnil by Lisse a duchovi odhadnout jejich úmysly. Lisse nedůvěřovala přístrojovému vybavení draka – přestože za daných okolností musela svou nedůvěru poněkud krotit –, a proto už několik hodin sledovala gobelíny. Po krátkém dohadování s duchem zapnula haptiku, aby vzdušné proudy alespoň orientačně odrážely stav okolního meziprostoru. Někdy se dá problém snáz vycítit vlastní kůží.

„Nejsou tu žádné stopy po vyřazených dracích,“ dodala. „Ani po funkčních dracích s výjimkou tohotohle.“

„Je to výchozí bod, nic víc,“ upřesnil duch.

„Nakonec stejně budeme muset risknout nějakou stanicí. Možná se obejdeš bez jídla, ale já ne.“ Podařilo se jí ze základny propašovat jen pár přídělů a už ji to lákalo jeden rozbalit.

„Třeba jsou v drakovi nějaké zásoby.“

„Nemůžu se ubránit pocitu, že je to past.“

„Dříve nebo později se budeš muset najíst,“ připomněl jí duch uvážlivě. „Za pokus by to stálo a já nechci, abys hladověla.“ Když hned neodpověděla, dodal: „Zůstanu tady a budu hlídat. Máš mě na dosah ruky.“

Což ji neuklidnilo tak, jak zřejmě mělo, jenže Lisse už taky nebyla dítě na palandě dokonale zarovnané se zdí, které si tisklo pokrývku k tělu, zatímco mu duch vyprávěl příběhy jeho národa. Připomněla si svou oblíbenou historku o strážné, která si vlastnoručně vypálila oči, aby odvrátila poslední jitro světa, a vyrazila.

Cítila, jak na ni duchováha doléhá úměrně s přibývajícím vzdáleností, ale byla to stará bolest, která se dala snadno přetrpět. Kolem ní se rozbíkala světla, rozptýlená navzdory Lisseině nepřírozeně ostrému stínu, která projasňovala chodby před ní a naváděla ji. Přemítala, co před ní drak chce ukrýt.

Přiděly byly v neoznačené skladovací místnosti. Měla by o nich své pochybnosti, kdyby nepatřily do polní kategorie číslo sedmdesát dva, jak alespoň hlásal obal – lepší než to, co jim dávali na cvičných manévrech, ale ne o moc. Když se nad tím zamyslela, nepřišlo jí na tom nic divného – žoldnéři podle všeho spoléhali na výrobní kapacitu svých pánů.

Připadala si směšně, když brala dva přiděly a vyrazela na zpáteční cestu. Její nervozitu ještě umocňovala skutečnost, že drak jí věrně osvětloval trasu.

„Nějaké novinky?“ zeptala se ducha. Cvrnkla do přidělu. „Škoda, že neumíš poznat, jestli je v tom jed.“

Duch se suše zasmál. „Kdyby měl drak v úmyslu tě zabít, nepostupoval by tak rafinovaně. Jídlo je jídlo, Lisse.“

Jídlo bylo přesně tak nijaké, jak se od vojenské stravy naučila očekávat. Alespoň, že nebylo horší. Když dojedla, vyhledala odpadní schránku a pak si rozložila vypalovanou zprava doleva od sloupku Svíčka ke sloupku Kost. S kartami místo džerengženů, protože při vzpomínce na plíživé džerengženy-ohaře se jí odporem zvedal žaludek.

Jedno odpočítávání se spustilo ve chvíli, kdy opustila základnu číslo osmdesát sedm. Zkáza Išuelova mostu odstartovala další, důležitější odpočet. Lisse nehazardovala se svým životem; ten už byl prodaný. Otázkou bylo, kolik říšských základů stihne vyřadit, než ji zlikvidují. A jestli se jí podaří vypátrat některého ze žoldnéřů, kteří bývali smrtícím mečem říše.

Rychle se probrala zbylými cíli. Například základna číslo dvě stě dvacet šest Mcheng, Okvětní tvrz. Při tomhle pokusu by určitě zahynula, ale větším úspěchem by bylo už jen vypálení říšského prvosvěta, a tak ambiciózní zase nebyla. Pak tu byl mostní spoj číslo šest set šedesát tři Tsí-Kes s věhlasnými Sinými hlídkami nebo hnízdo číslo 8 Jenek, kde se stavěly největší říšské hvězdoletky, nebo...

Lisse odložila karty, zavřela oči a přitiskla si dlaně na tvář. Nebyla žádná brilantní taktička. Bude v tom nějaký rozdíl, když si vytáhne kartu namátkou?

Jenže v duchově přítomnosti samozřejmě nic nebylo úplně náhodné.

Znovu si vyložila sloupek Svíčka. „Osmičku Jenek ne,“ rozhodla. „Začneme nějakým snadnějším cílem. Hnízdo pět set osmdesát šest Čchiu.“

Ohlédla se po duchovi – ještě si neodvykla dožadovat se jeho uznání. Duch přikývl. „Nejbezpečnější přístupová trasa vede přes Vlasečnicová spaliště. Bude to zkouška tvého pilotního umu.“

Lisse měla pocit, že drak by se nejraději naváděl sám, ale něco takového se mu neodvážili dovolit.

Vlasečnice patřily k nejhorším spalištím. I hvězdný svit dostával znepokojivý nádech, když procházel prastarými sítěmi mezips-

torových propustí neudržovaných po celé generace nebo víry, jejichž chování se den ode dne měnilo.

U prvních několika vlasečnic měli štěstí. Lisse by za jiných okolností zírала na nádheru větvenových galaxií a křišťálové plameny vzdálených hvězdokup. Už začínala manipulovat s ovládacím rozhraním bez váhání a přestávala sebou cukat, jako kdyby se stín vlka mohl protnout s jejím.

U deváté...

„Hlídko,“ ozval se duch a naklonil se k ní.

Trhaně přikývla, jak se snažila nedat najevo, že je pro ni jeho blízkost bolestivá. Omluvně zkrabatil rty.

„Horší by bylo, kdybychom doletěli až k pětsetosmdesátšestce a cestou na nikoho nenarazili,“ opáčila Lisse. Takové štěstí mělo vždycky svou cenu. Jestli je nepřipravená, bude lepší zjistit to teď, dokud má ještě šanci uprchnout a přichystat se na pozdější útok.

Hlídku tvořilo šestnáct hvězdoletek – osm Harpun osmdesát dva a osm Zvěď sedmdesát tři. S podobnými zvědy létala při simulacích.

Hvězdoletky neváhaly. K Lisse se rozletěl roj raket. Zahájila protiraketovou palbu.

Nešlo poznat, jestli zaútočily, protože říše a žoldnéři se nerozešli v dobrém, nebo proto, že úřady už zjistily, co postihlo Raion. Kurýrní signály se určitě rozletěly hned po zkáze Išuelova mostu.

Zatímco rakety vybuchovaly, Lisse prudce stočila draka k nejbližšímu víru. Drak patřil k větším, pevnějším lodím, které lépe odolávaly tlakům meziprosorového proudění. Gobelíny potměněly, jakmile se přiblížili k víru. Lisse vypnula haptiku, když se v řídícím větenu začal točit vítr. Pak by to bylo ještě horší.

Jedna raketa jí minula jen o vlásek. Bude muset podat lepší výkon. A vír jí poskytne jen dočasnou terénní výhodu; nemůže se v něm schovávat věčně.

To už se blížila další palebná clona. Lisse se ponořila hlouběji do víru. Hvězdy dostaly zvláštní růžovité tvary.

„Znají možnosti draka,“ připomněl jí duch. „Tak je využij. Jestli jim to pálí, už dávno poslali kurýrní signál na místní velitelství.“

Drak navrhl džerengženové hvězdoletky třídy Ovád. Lisse přistoupila na jeho radu.

Ovády se rozkládaly v letu, štíhlé a ježaté. V turbulenci manévrovaly překvapivě dobře. Ale bylo jich jen deset.

„Když budu střílet jejich směrem, tak je zasáhnu,“ znejistěla Lisse. Měla sice dobrý postřeh, ale tak dobrý zase ne a ovády se zřejmě s oblibou zdržovaly v těsné blízkosti terčů.

„Střelba nebude nutná,“ poznamenal duch.

Nedůvěřivě se na něj podívala. Ruku už měla nad řízením, probírala se možnostmi a zjišťovala, že jí žádná nevyhovuje. Neměla například jistotu, že ohnivák (výbušniny) nezahrnuje požár celého draka, a jelena nechápala už vůbec.

Piloti hlídky nebyli neschopní. Rozprášili tři ovády. To, že šlo o úmyslně obětované stroje, jim nejspíš došlo ve stejnou chvíli jako Lisse. Pak je umlčely čepele zbylých sedmi.

Lisse vyplula s drakem z víru. Cítila nepřijemný závazek k přeživším ovádům, ale věděla, že je to zmačkaný papír na jedno použití jako všechny džerengženy. Beztak už se rozkládaly do archů a mizely v bitevní tříštění, když je mýjela.

„Nepřijde mi to jako moc efektivní využití zdrojů,“ zapochybovala nahlas.

„Jde o pozůstatek žoldnéřských postupů,“ poučil ji duch. „Zabírá to. Třeba na ničem jiném nezáleží.“

Lisse se chtěla vyptat na podrobnosti, ale to už její pozornost upoutala sílí turbulence. Když doplula do mírnějších proudů, byla už příliš unavená, aby se tím zabývala.

Cestou k hnízdu pět set osmdesát šest Čchiu dvakrát změnili

kurz. Nenápadnost měla přednost před konfrontací. Kdyby chtěla osobně uškvařit všechny hlídky v říši, mohla by prožít tisíc bezesných let a pořád by to nebralo konce.

Šest dní se potulovali poblíž pětsetosmdesátšestky, aby si udělali představu o místním provozu a možné obraně. Terén nebude skýtat zásadnější obtíže. Hnízda se stavěla u klidných, plynulých proudů.

„Bylo by jednodušší, kdybys byla ochotná vzít s ním i přidružené město,“ podotkl duch neutrálním tónem. Dohadovali se, jestli by bombardovací nálet na hnízdo byl příliš riskantní. Lisse se nedokázala přenést přes zjištění, že Druhé město na pět set osmdesát šest Čchiu se nachází v poloměru výbuchu. Ti, kdo vybavovali draka zbraněmi, zřejmě nevěřili v uměřenost. „Měli by jen chvilku na to, aby zjistili, co se děje.“

„Ne.“

„Lisse...“

Zadávala se na něj mlčky, neoblovně, i když ji mrzelo, že ho zklame. Zaváhal, ale dál už nenaléhal.

„Nebo tohle,“ navrhl odevzdane. „Druhá nejlepší šance: zamiř rušičku meziprostorového proudění na jádro výrobní, zatímco džerengženy zabaví obranu.“ Hnízda udržovala okolní proudění stálé, aby mohla kalibrovat nově zhotovené hvězdoletky. Vyvažovací vír byl za běžných okolností upoután k jádru výrobního závodu. Kdyby se jim podařilo narušit jádro, vír by rozerval všechno v okolí.

„Tak to uděláme takhle,“ přisvědčila Lisse. Rušička měla krátký dosah. Nelíbila se jí představa, že bude muset přiletět blíž, ale bezpečnější alternativu už zamítla.

Hnízdo pět set osmdesát šest Čchiu jí nepřipomínalo žádné hnízdo, ale vatru. Hvězdoletky a nákladní lodě neustále přilétaly a odlétaly jako jiskry. Drak se k němu snesl rychle a jistě. Před nimi svištěly sokolí džerengženy, které dvě vteřiny udržovaly mřížovou formaci, než se rozletěly k určeným cílům.

Reakce velitelství hnízda si zasloužila pochvalu. Pochopili, že hlavní hrozbu představuje bezesporu drak. Lisse však uvítala jejich první perut dychtivými, děsivými střelami. Meziprostor se rozzářil halasem oslnivých barev.

Drak zařval, když jedno z přídatných křídel zasáhla salva z hvězdoletky a vzepjal se, zatímco ostatní křídla se přeskupovala, aby vykompenzovala ztrátu. Lisse se neubránila dojmu, že to znělo jako výkřik bolesti. Znělo to jako projev nadšení.

Pravou zkouškou byla hrozivá stříbřitá ulička palebných stanovišť sto dvaachtyřicáté korouhve. Lisse přišlo zvláštní, že nevrčí jako tygři. Skousla si tvář a zaměřila se na zpřesňování parametrů meziprostorové rušičky. Ruku měla zatatou v pěst a položenou na ovládacím panelu.

Jeden gobelín zobrazoval proudy – bleděmodré žlábkování na černém pozadí a v něm další bleděmodré rýhy. Jádro bylo navzdory stínění viditelné jako uzel zapletený mnohem důkladněji, než by odpovídalo jeho velikosti.

„Teď,“ rozkázal duch s nelidským načasováním.

Nepotřebovala pobízet dvakrát. Povolila pěst.

Rušička na rozdíl od vlčího úderu přiměla draka k dalšímu výkřiku. Zakymácel se a přetočil. Lisse si chtěla přitisknout dlaně na uši, ale to už se k nim blížila další palba, takže se musela věnovat úhybným manévřům. Drak se složil, aby byl co nejmenší. Z průběhu skládání zobrazovaného přídatným gobelínem ji jímala závrať. Na okamžik zpanikařila, když si představila, že drak ji rozmáčkne a slisuje jako květ v knize. Pak si vzpomněla, že musí dýchat.

Rušička byla pouhým okem neviditelná, ale drak uměl sledovat její působení na meziprostorové proudy. Zášleh rušičky se rozvětvil jako blesk a pak znovu, jak se neodvratně klikatil po drobných odchylkách v toku, které ho dovedou k jádru.

Lisse byla zaměstnaná naváděním draka k únikovému vektoru, takže nezpozorovala okamžik souběhu rušičky s jádrem. Ucítila však první prudký poryv, když se vír vytrhl z ochranného krytu a začal se rozšiřovat do volného prostoru. Pak už měla tolik práce se stabilizací draka ve vznikajících podvirech, že se nezajímala o nic jiného, než jak je všechny udržet naživu.

Zpětně si však vybavila, kolik tam bylo trosek rozmetaných v dosud nečekaných obrazcích – utržená křídla hvězdoletek, vzpěry, pažení, dokonce i nepatřičná bedna s dírou, z níž se sypaly jakési malé načervenalé plody.

Později ji také trápilo, že v té vřavě nebyla schopná udržet přehled o lidech. Většina jich už byla mrtvá – rozkrojená nakoso, s odhalenými kostmi a vnitřnostmi, za nimiž vlály krvavé praporečky, nebo zkroucená a rozdrásaná, s tvářemi strženými a odhazenými jako nechtěné masky a prsty marně svírajícími zbytky židlí, stolů a zárubní. Štěrbínou v jedné zdi byli vidět tři lidé v tmavozelených sakách, kteří se ohlíželi k rozšiřující se průrvě a pak se chytili za ruce, než je jeden z podvírů od sebe odtrhl. Lisse z nich pak zahlédla už jenom dvě ruce, stále sevřené a utaté v zápěstí.

Lisse našla únikovou trasu. A využila ji.

Až později zjistila, že zničila čtyřicet procent struktury hnízda. Několika lidem se podařilo přežít. Věděli, jak hnízdo opravit.

Nikdy už se nedozvěděla, že účinek rušičky přetrvával tak dlouho, že někteří z přeživších zemřeli žízni dříve, než jim bylo možné bezpečně doručit proviant.

* * *

Lisseini krajané se za starých časů ujímali duchováhý, aby utěšili mrtvé a sami z nich čerpali útěchu. Mrtví se od nich odpárali, jakmile uplynul rok a den, a smířili se s odpočinkem.

Po Dni džerengženu se Lissein národ zoufale snažil držet krok s náhlým nárůstem duchováhý, aby zmírnil těžkou hrůzu zmasakrovaných.

Lisseini rodiče na rozdíl od ostatních přišli ducha k dítěti.

„Neviděli jinou možnost,“ opakoval jí duch znovu a znovu. „Nesmíš jim to dávat za vinu.“

Duch bez námitek naslouchal jejím starostem a naučil ji plakat potichu, aby ji učitelé neslyšeli. Uspával ji pověstmi a dějinami jejího národa, líčil jí zahrady a promenády tak živě, až měla pocit, že se na ně taky rozpomíná. Některé noci byly těžší než jiné, když se snažila usnout s tou zvláštní bodavou bolestí podobnou srdečnímu tepu. Ale vinu na nikoho nesvalovala, alespoň většinou ne.

* * *

Druhým cílem byla základna čtyři sta padesát čtyři Čcho, jejíž elitní hvězdoletky byly pomalované složitými uzlovými vzory v zelené barvě s bronzovými hroty trnů. Džerengženy rozčtvrtily obrannou perut, ale malované panely ponechaly zcela nedotčené z jakéhosi důvodu, který se Lisse ani nesnažila pochopit.

Třetí, čtvrtý, pátý – to už si začala vést přehled o hlášených úmrtích s pomocí karet na vypalovanou, i když počty oznamované nezašifrovanými zdroji nemusely být vůbec věrohodné. Drak při všem svém umu nedokázal rozluštit armádní šifry. Dva dny se s tou patálií trápila, aby na ta čísla nemusela myslet.

Když na čísla myslela, odmítala je zaokrouhlovat nahoru. Nebo dolů.

Noční můry začaly po šestém cíli, jímž byl mostní spoj číslo devět set sedmdesát sedm Dža-Eš. Velitel základny zachoval mlčení, což už se naučila očekávat. Obchodní koalice však porušila

zákaz a žadonila o milost ve čtrnácti jazycích. Nezničila jejich stanici. Základna však ano – v rámci udělené důtky.

Připomněla si, že obchodník by zahynul tak jako tak. Už se naučila ovládat ohniváka s drtivou přesností. A nenalhávala si, že likviduje jen říšské vojáky a byrokraty.

Ve snech slychala jejich prosby ve svém rodném jazyce, který se naučila od ducha. Duch ji teď uspával zpěvem, jako když byla malá.

Číslo stále naskakovala. Když překročila hranici deseti milionů, vyběhla z řídícího vřetena a utekla do místnosti, kterou si zabrala pro sebe. Bušila do stěn, dokud jí nezačaly krváčet pěsti. Vítězství chutnalo po soli a jedu. Nemělo to jít tak *snadno*. V nejhorších snech křížoval gobelíny vlk, který požíral stíny – požíral duše. A mezíprostor s trásnými světy byl jen jeden velký stín.

Po sedmnáctém cíli se začaly tenčit zásoby. Lisse se dohadovala s duchem, jestli má cenu pokoušet se je doplnit s pomocí překupníků na černém trhu. Lisse tvrdila, že nemají času nazbyt a prosadila si svoje. Bez tak neměla skoro žádnou chuť k jídlu.

Z odposlechnutých přenosů vyplývalo, že je někdo stopuje. Fámy a šepoty. Lisse kvůli nim nemohla usnout, i když byla tak unavená, že by nejraději zabouchla dveře a schovala se před celým světem. Říše určitě plánovala odvetu. A možná nejen ona.

Pokud ještě někdo jiný využil vzniklého zmatku k tomu, aby proti říši něco podnikl z vlastních pohnutek, nedozvěděla se o tom.

* * *

Názvy bitevních draků zaznamenané v úředním jazyce říše jsou různé: *Oheň spaluje pavouka do černa. Obléhání Města se sedmnácti tvářemi. Svrchovaná geometrie. Tříprstá rukavice.*

Ty názvy nejsou přesněji řečeno říšské. Jsou totiž převzaté z největších výdobytků kultur, které žoldnéři na popud říše porazili. *Oheň spaluje pavouka do černa* byla hedvábná tapiserie v tmavém sále Meu Danha – Věkovitého. *Obléhání Města se sedmnácti tvářemi* byla sága deklamovaná kwairskými historiky. *Svrchovaná geometrie* se zabývala proměnlivou povahou rovnoběžek. A další: divadelní hry, sochy, společenské hry.

Říšští učenci a umělci tato díla s rozkoší přepracovávají. Takové skvosty se mají šířit dál, říkávají.

* * *

Od dalšího cíle, kterým byla základna osm set devadesát čtyři Sao, je dělily tři dny letu, když se všemi gobelíny rozletěl stín. Mezíprostor byl temný, tečkovaný hvězdným ohněm a sporadickými žhavými zášlehy částic. Stín všechno opálil do tmava, když jim letěl vstříc, cílevědomý jako kulka. Lisse dokonce měla na okamžik dojem, že jde o koláž z vraků hvězdoletek a zrezivělých šrapnelů.

Duch zanadával. Lisse sebou trhla, ale když se na něj podívala, už se zase tvářil vyrovnaně.

Když stáhla měřítko obrazovek, aby si udělala lepší představu o velikosti stínu, vybavili se jí sněžníci a bouřníci, zimní větry a ostré zobáky. „Nevím, co to je, ale nemůže to být nic přirozeného,“ pronesla. Žádná z říšských ozbrojených složek se neprojevovala v téhle podobě.

„Taky není,“ odpověděl duch. „Je to další bitevní drak.“

Lisse vynulovala ovládací panel a stočila kurz do riskantního víru v mezíprostorovém proudění.

„Počkej,“ zarazil ji duch. „Neutečeš mu. Vidí náš stín, jako my vidíme jeho.“

„Jak může vůbec drak v mezíprostoru vrhat stín? A proč nevidíme ten náš?“

„Kdo vidí do své vlastní duše?“ opáčil duch, ale uhýbal před ní pohledem.

Lisse by jindy naléhala, ať jí řekne víc, ale to už je předletěl stín a složil se jako chvost rozčepýřených nožů. Obrátila draka do protisměru. Ovládací panel navrhoval dostupné možnosti – dvouhlavý drak, sokol, svinutý drak. Jako další zvedl hlavu vlk, ale to už rychle odtahovala ruku.

„Vizuální kontakt,“ oznámil drak bryskně.

Cizí drak měl barvu zašlé hvězdy. Přeskládal všechny výběžky tak, aby skýtal co nejmenší plochu pro zaměřovače, ale Lisse nepochybovala, že by se dokázal rozložit dřív, než by se stihla nadechnout. Při letu opisoval krásně precizní šroubovici.

„Žoldnéřský pozdrav mezi sobě rovnými,“ komentoval to duch.

„Máme ho oplatit?“

„Jsi snad žoldnéřka?“

„Příchozí sdělení,“ oznámil drak, než Lisse stihla odpovědět.

„Vyslechnu je,“ rozhodla se Lisse navzdory duchovým námitkám. Byla to nejmenší laskavost, jakou mohla prokázat cizí lodi – i žoldnéřské.

Z gobelínu zmizel krkavec, kterého k jejímu údivu nevystřídal emblém, ale ženský obličej. Žena měla snědou pleť, jizvu zasahující od spánku až na tvář a nakrátko ostříhané tmavé vlasy. Na sobě měla dobře padnoucí oblek v odstínech šedé; netvořil žádnou uniformu, kterou by Lisse poznávala. Lisse očekávala pohled zabijáka, pohled lovce. Tahle žena vypadala jen unaveně.

„Kapitánka Kiriet Dzan ze...“ Mluvila úředničtinou, ale poslechní slovo znělo cize. „Vy byste asi řekla *Svíčky*.“

„Lisse z Raionu.“ Nemělo smysl zatajovat své jméno.

Jenže ta žena se nedívala na ni. Dívala se na ducha. Pak něco procedila tím neznámým jazykem.

Duch sevřel Lisseinu ruku. Rozechvěla se, ale nechápala. „Bud silná,“ zamumlal.

„Ach tak.“ Kiriet přešla zpátky do úředničtiny. Neusmívala se. „Víte, s kým cestujete, Lisse?“

„Nemyslím, že jsme byli představeni,“ opáčil duch odměřeně formálním tónem.

„Jistěže ne,“ potvrdila Kiriet. „Jenže já jsem koordinovala logistiku při raionské čistce.“ Neřekla *konsolidaci*. „Vím, proč nás tam poslali. Váš duch se jmenuje Vron Arien, Lisse.“

„To je žoldnéřské jméno,“ pronesla Lisse po několika vteřinách.

„Ano, to je,“ přitakal duch. „Lisse...“ Odtáhl ruku.

„Řekni mi, co to má znamenat.“

Sevřel rty. „Lisse, já...“

„Řekni mi to.“

„Byl to dezertér, Lisse,“ vysvětlovala ta žena opatrně, jako kdyby se bála, že jí ta informace nalomí. „Celé roky unikal Vlčímu štábu. Pak jsme zjistili, že se ukryl na Raionu. Vlčí štáb rozhodl, že Raion je nutno ukáznit, když mu poskytl útočiště. Říše souhlasila.“

Zatímco mluvila, Lisse upírala oči na ducha a mlčky ho zapřísahala, ať popře alespoň něco, všechno. Ale duch neřekl ani slovo.

Lisse zaletěla v myšlenkách k těm dlouhým nocím, během nichž se duch opíral o její lůžko a připomínal jí tanečníky, krotké ptactvo a spleť jinovatečnicků na náměstí, které si nemohla pamatovat, protože byla ještě příliš mladá, když přiletěly džerengzeny. I rodiče už se jí vybavovali jen v útržcích – jak leží svinutá na klíně jedné z matek nebo pomáhá jednomu z otců loupat zelené banány. Byla vůbec nějaká z duchových historek pravdivá?

Myslela i na to, jak jí duch pomohl naplánovat útěk ze základny číslo osmdesát sedm, jak ji mazaně provedl bludištěm k drakovi. Tehdy ji ještě nenapadlo žasnout nad jeho sebejistotou.

„Tenhle drak je tvůj,“ řekla nahlas.

„Svým způsobem ano.“ Duchovy oči měly úplně stejnou barvu jako popel po vyhasnutí posledního žhavého uhlíku.

„Ale moji rodiče...“

„Uzavřeli jsme dohodu, tví rodiče a já.“ Duch ta slova pronášel, jako kdyby ho řezala.

Nedokázala se tomu ubránit; zděšeně zakňučela.

„Nabídl jsem ti svou ochranu,“ dodal duch. „Po letech strávených ve službě říši jsem byl obeznámený s jejím fungováním. A tvým rodičům jsem nabídl pomstu. Raion byl i mým domovem, jen si nemysli.“

Lisse si palčivě uvědomovala Kirietin pohled. „Opravdu moji rodiče zemřeli při konsolidaci?“ Eufemismus se jí snáz vyslovoval.

„To nevím,“ přiznal duch. „Jakmile jste se od sebe odloučili, už jsem neměl možnost to zjistit. Ale ty bys teď měla zjistit, o co jde téhle Kiriet, Lisse. Není to tvá kamarádka.“

Kiriet řekla, že koordinovala logistiku. A Lisse měla pocit, že její údiv při spatření ducha – *Má přece jméno*, připomněla si – byl nepředstíraný. Což znamenalo, že Kiriet k ní nedovedlo pátrání po Vronu Arienovi. „Proč jste tady?“ zeptala se jí.

„Nebude se vám to líbit. Přicházím zničit vašeho draka, ať už jste ho pojmenovala jakkoliv.“

„Nemá jméno.“ Nedokázala přistoupit k aktu pojmenování, k uplatnění vlastnického práva.

Kiriet se na ni úkosem zadívala. „Ach tak.“

„Ten úkol byste určitě dokázala splnit, aniž byste se mnou mluvila,“ namítla Lisse. „V ovládnutí draků jsem nezkušená. Vy ne.“ Správně už se měla dát na útěk. Kirietino odhalení však znamenalo, že na Lissein cíl, kdysi tak jasný, přestalo být spolehlutí.

„Možná nejsem vaše kamarádka, ale nejsem ani váš nepřítel,“ podotkla Kiriet. „Nemám shodné cíle s říší, teď už ne. Nemůžu vám však ponechat draka.“

Lisse přimhouřila oči. „Je to moje zbraň. Bylo by ode mě bláhové se jí vzdát.“

„Nepopírám její účinnost, ale jste přece Raionka. Nebo vám ta cena nevadí?“

Cena?

„Takže vám to nikdo neřekl,“ poznamenala Kiriet. Její hněv směřoval k duchovi.

„Zbraň je zbraň,“ prohodil duch. Když uslyšel, jak se Lisse zprudka nadechla, dodal: „Draci čerpají výživu ze způsobovaných smrtí. Ten náš se nejdřív musel vykrmit na menších cílech. Jde o specifickou dovednost mého národa, jako byla duchováha dovedností toho tvého, Lisse.“

Výživu. „Tak proto chcete zničit tohoto draka,“ pronesla Lisse.

„Ano.“ Kiriet se trpce usmála. „Říše s tím nesouhlasí, jak si jistě umíte představit. Chtěla uzavřít další stoletou smlouvu. Odmítla jsem to.“

„Byla jste v postavení, kdy jste mohla odmítnout?“ optal se duch slovy, která na Lisse dělala dojem ustálené fráze přeložené z jeho rodného jazyka.

„Probojovala jsem se služební hierarchií a sesadila velitele VI-čího štábu. Nebyl to zrovna populární krok. Od té doby likviduju draky. Jestli se říše tak moc hrne do dalšího dobývání, ať si špiní ruce sama.“

„A přitom sama létáte s drakem,“ poznamenala Lisse.

„Svíčka je můj domov. Ale toho dne, kdy budou všichni draci přepočteny na váhu popele a troudu, vztáhnou ruku i na ni.“

To se zamlouvalo Lisseinu smyslu pro ironii. Přesto však té ženě nedůvěřovala.

Pak uslyšela další hlas. Kiriet otočila hlavu. „Někdo vás sledoval.“ Pronesla jakousi říznou frázi ve svém jazyce a pokračovala: „Budete potřebovat mou pomoc –“

Lisse zavrtěla hlavou.

„Je to sice malá peruť, když se to tak vezme, ale přesto pro vás představuje hrozbu. Dovolte mi –“

„Ne,“ přerušila ji Lisse rázněji, než měla v úmyslu. „Vyřídím si to s ní sama.“

„Když na tom trváte,“ opáčila Kiriet s ještě unavenějším výrazem. „Neříkejte, že jsem vás nevarovala.“ Pak její tvář na okamžik vystřídal její znak – černá svíce, šikmo přetátá prázdnou pochvou.

„Svíčka míří k víru, ve kterém chce zřejmě vyhledat úkryt,“ ozval se potichu duch. „Ale může se kdykoli vrátit.“

Lisse už si říkala, že to zvládne, když se dostavila opožděná reakce. Na jeden nevratný okamžik ji přemohl třes a musela si ovinout hrud rukama, aby byla schopná přesunout pozornost k údajům zobrazeným gobelínem.

* * *

Kdysi býval v řídicím vřetenu každého bitevního draka svitek s kaligrafií, na kterém stálo něco jako:

Mám jen jednu svíčku.

Není to kdovíjaká báseň ani na žoldněřské poměry. Jenže žena, která ji napsala, byla vojačka, ne básnířka.

Žoldněři už nemají vlast. Přesto však udržují jisté tradice a jednou z nich je i noc vigilií, při níž každý žoldněř zapaluje svíčky na památku těch, kdo daný rok zemřeli. Dřív se to dělávalo o zimním slunovratu jakéhosi prastarého kalendáře. Teď připadá noc vigilií na výročí dne, kdy vzlétli první bitevní draci, dne, kdy žoldněři pobíjeli vlastní lidi, aby draky nakrmili.

Draci létají, řekl k tomu vrchní velitel žoldněřů, *ale neumějí lovit.*

Když bylo po všem, uměli i lovit. Málokterý žoldněř mu odpustil, jenže to už bylo pozdě.

V básni se říká: Tolik lidí zemřelo, ale já pro ně všechny mám jen jednu svíčku.

Stojí za zmínku, že „mám“ je zde vyjádřeno konkrétní jazykovou konstrukcí užívanou pro převoditelný majetek – vlastnictví nejenže podléhá změně, ale navíc u něj vždy hrozí odnětí.

* * *

Kirietino varování se ukázalo jako oprávněné. Blížila se k nim říšská peruť v dokonalé formaci, která jim odřezávala ústupové trasy. Lisse čelila přesile čtyřicet osm ku jedné. Číslo jí nedělala starosti, ale vzhledem k možnostem říše jí bylo jasné, že pokud se vypořádá s touhle perutí, bude na ni čekat dvacet dalších a přesila se bude už jen zhoršovat. To, že ještě nezahájili palbu, znamenalo, že mají za lubem nějaký úskok.

Jedna z hvězdoletek se odtrhla od ostatních, opsala úhlednou křivku a obnažila svůj nejzranitelnější povrch, na kterém byla vyvedená růže.

„Takle není ozbrojená,“ pronesla Lisse nejistě.

Duchův výraz byl neproniknutelný. „Jak prozíravé,“ utrousil.

Přední gobelín zablikal. „Přijímám sdělení,“ oznámila Lisse.

Znak, který se objevil, měl podobu trojlístku lemovaného dvěma růžemi, jednou stonkem nahoru, druhou stonkem dolů. Nebylo to poprvé, co Lisse zauvažovala, proč se jednotlivci v kultuře věnující takovou pozornost miniaturám a sochám tak usilovně schovávají za emblémy.

„Kapitánko Faj Kuen, zde pověřenkyně Nhai Bara.“ Ženský hlas, hluboký a zvučný, s přízvukem, který Lisse nepoznávala.

Takže mě povýšili? pomyslela si Lisse jízlivě. Vnímala, jak tuhne napětím. Říše nikdy nikomu nic nedávala jen tak, ani tu nejpodružnější hodnotu.

Potichu prohodila k duchovi, „Stejně by nás dříve nebo později chytili,“ a pak k drakovi: „Odpověď pro pověřenkyni Nhai: Jsem Lisse z Raionu. O čem spolu asi tak můžeme hovořit? Vaši lidé nejsou zrovna proslulí svým milosrdenstvím.“

„Pokud mě nevyslechnete,“ odpověděla Nhai, „snad vyslechnete pověřence, který přijde po mně, nebo toho dalšího. Jsme trpěliví a je nás mnoho. Nehodlám však diskutovat o milosrdenství – přinejmenším tohle máme společné.“

„Poslouchám,“ opáčila Lisse navzdory duchově mrazivé strnulosti. Celý život vybrušovala své schopnosti pro boj s říší. Přišlo jí nesnesitelné už samotné pomyšlení, že se mohla zmylit, ale musela zjistit, čeho se Nhai snaží dosáhnout.

„Kapitánko Lisse,“ pronesla pověřenkyně a slyšet, jak její jméno vyslovuje někdo jiný než duch, jak ho vyslovuje neraionský hlas, pro ni bylo bolestivé bodnutí. I když se právě dozvěděla, že ani duch nepocházel z Raionu. „Mám pro vás návrh. Svou vojenskou zdatnost jste prokázala...“

Vojenskou zdatnost. Vedla si přehled o všech úmrtích, každému masakru vyhradila místo na stěnách svého srdce a tahle beztvářná vyslankyně je teď shrnula do svou slov, v nichž nebylo jediné číslo.

„... poměrně přesvědčivě. Potřebujeme někoho průbojného. Jaká je vaše nájemní cena, kapitánko Lisse?“

„Jaká je moje...“ Zadívala se na trojlístkový emblém a její tvář zpopelavěla.

* * *

Není pravda, že mrtví nejdou skládat. Ze čtverce se stane drak a z draka labuť, z minulosti se stane pověst a z pověsti píseň. Pravda se pomačká už při aktu rozpomínání.

Jenže totéž se dá říct i o živých.

Poprvé vydáno v online magazínu Clarkesworld v lednu roku 2011

Přeložila Daniela Orlando

Ilustrovala Žaneta Kortusová

MEDAILONEK YOON HA LEE

Korejsko-americká autorka (nar. 1979), narozená v texaském Houstonu. Spolu s rodinou se v dětství opakovaně stěhovala mezi Texasem a Jižní Koreou, kde také absolvovala středoškolské studium. Poté přešla na studium matematiky na Cornellu a Stanfordu, aby následně vyučovala matematiku a pracovala jako analytička a webdesignérka. Věnuje se rovněž tvorbě počítačových her. Dnes spolu se svým manželem a dcerou žije v louisianském Baton Rouge. Do žánru vstoupila povídkou „The Hundredth Question“ v roce 1999. Nejčastěji publikuje na stránkách předních online magazínů jako *Clarkesworld*, *Tor.com*, *Lightspeed* a *Beneath Ceaseless Skies*, dříve se její kratší práce často objevovaly rovněž v magazínu *F&SF*. Celkem publikovala asi padesát povídek, z nichž mnohé vyšly v dosud jediné sbírce **Conservation of Shadows** (2013). Námi vydaná povídka patří k jejím nejznámějším, vynesla jí mimo jiné nominaci na Pamětní cenu Theodora Sturgeona a zařazení do ročenek Gardnera Dozoise a Riche Hortona. V minulém roce vydala znamenitý debutový román **Ninefox Gambit** (2016), jež lze popsat jako vřele přijatou netradiční space operu.